

ת"פ 13423/10/14 - מדינת ישראל נגד סתיו וייצמן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13423-10-14 מדינת ישראל נ' וייצמן

לפני כבוד השופט אברהם אליקים	המאשימה
מדינת ישראל	נגד
סתיו וייצמן	הנאשם

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן-החוק).

בהתאם למפורט בהכרעת הדין הנאשם זרק בקבוק זכוכית קשיח שפגע במצחה של המתלוננת וגרם לשבר דחוס בגולגולתה, הבקבוק בנסיבות אלו שימש כנשק קר ומכאן הנסיבות המחמירות לפי סעיף 335(א)(1) לחוק.

על פי הכרעת הדין ביום 26.9.2014 לאחר חצות רכבה המתלוננת, כבת 17.5 שנים על קטנוע ברחובות שכונת טרומפלדור בנהריה. על הקטנוע ישבו שלושה רוכבים, המתלוננת יושבה מאחור כשלראשה קסדה המכסה רק חלק מהראש. רוכב הקטנוע נסע בפראות וחלף על פני הנאשם מבלי שנוצר ביניהם מגע פיסי, עשה סיבוב פרסה ובהתקרבו שוב אל הנאשם זרק הבקבוק שהיה בידו לעבר רוכבי הקטנוע, הבקבוק פגע במצחה של המתלוננת וגרם לחבלה חמורה, שהתבטאה בחתך גדול באורך 5 ס"מ במצח, שבר דחיסה מרוסק של העצם הפרונטלי עם פרגמנט של עצם באונה הפרונטלית, שברים מרוסקים של הסינוס הפרונטלי והמטומה תת עורית פרונטלית.

ראיות לעונש

2. מטעם המאשימה הוגש המרשם הפלילי (ט/1) ולפיו הנאשם הורשע ביום 13.5.2015 בבית דין צבאי מחוזי בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית ונדון ל-80 ימי מאסר בפועל. בנוסף העידו מטעמה

אימה של המתלוננת והמתלוננת בעצמה.

האם, אם חד הורית שגידלה את המתלוננת תארה את הסבל הרב שנגרם למתלוננת ולה במהלך שנתיים וחצי שחלפו מיום האירוע, בין השאר היא נותחה 6 פעמים, הייתה מאושפזת לא מעט ובית החולים הפך לבית שני שלה.

המתלוננת שגם העידה במשפט עדכנה כי מצבה מבחינה פיסית ונפשית לא טוב. כתוצאה מהפגיעה יש לה בעיית ראייה בעין ימין, כאבים חזקים ובחילות והיא עדיין לא חזרה לתפקד בצורה מלאה.

3. מטעם הנאשם העידו שני עדים לוחמי אש אשר נותנים שירותי כבאות והצלה יחד עם אביו של הנאשם שהוא קצין כבאות:

-משה שמואלי סיפר כי הנאשם התנדב בשנת 2011 לצופי אש וסייע בכיבוי שריפות ועזרה לקהילה לדבריו הוא "ילד טוב" והוא היה בין הצופים המובילים (מכתב מטעמו הוגש גם כחלק מההמלצות מטעם הנאשם, ס/1).

-רון שטרית ששיבח את אביו של הנאשם שהוא "מפקד המשמרת" שלו, גם הוא נחשף בשנת 2011 להתנדבות הנאשם לצופי אש ששמח לעזור, ליזום והיה ילד חם ואהוב.

בנוסף הוגשה מטעם הנאשם אסופת מסמכים (ס/1) הכוללת שש המלצות, שתי תעודות (מסמכים רפואיים בקשר למצבו של אביו וסבו של הנאשם, אליהם אתייחס בהמשך) ופסק דין של ההליך בו הורשע הנאשם בשירותו הצבאי (ס/2):

-המלצת מפקדו בצבא מיום 9.1.2015 (כנראה התאריך שגוי משום שמוזכר בה העונש שקיבל הנאשם בגין עבירת סמים, עונש שהוטל ביום 13.5.2015 ובמסמך מתואר אירוע מיום 7.7.2015) שמתאר כי לאחר שירות של כשנה בצבא הנאשם ביצע מעשים פליליים באזרחות ובצבא, לאחר שנשא בעונשו בגין עבירת הסמים הפך לחייל רציני ומסור ללא עבירות משמעת.

- סיכום ראיון מיום 7.1.2016 מטעם מפקד אחר ובו המלצה להמשיך שירותו.

-המלצה מיום 2.4.2017 של מפקדו הישיר של הנאשם לפיה הנאשם אדם חיובי אשר תרם רבות לחברה והוא מקווה שתוצאות ההליך הפלילי לא יפגעו ביכולתו לחזור לשגרת חייו.

-מכתב מיום 23.3.2017 של יחזקאל לוי מפקד תחנת זבולון של הרשות הארצית לכבאות והצלה לפיו הנאשם בשנת 2011 לקח חלק בפרויקט צופי אש ושימש כצופה אש מתנדב, צורפה תעודה מחודש פברואר 2011 המאשרת זאת.

- מכתב מיום 10.3.2017 מטעם מעבידו של הנאשם כנהג מכלית דלק המתארו כעובד חרוץ, שקט וממושמע.

על פי התעודה מיום 20.6.2013 הנאשם סיים לימודיו בכיתה יב' בבית הספר הרב תחומי למדעים ואמנות.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן התרשם כי הסיכון לחזרה על התנהגות אלימה בעתיד הוא נמוך וברמת חומרה נמוכה בהסתמך על ביטויי חרטה והאשמה שהוא מבטא, בו זמנית ולאורך כל התסקיר נטען כי הנאשם מכחיש את המיוחס לו.

קצין המבחן התרשם כי הנאשם נמצא בעמדה קרבנית, היעדר מוכנות לבדוק את חלקו ומידת אחריותו ולכן לא ניתנה המלצה טיפולית. אשר לעונש המליץ שירות המבחן לשקול להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד מאסר מותנה ופיצוי.

תמצית טענות הצדדים

4. ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב (ט/2) ובעל פה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם של 30 עד 48 חודשי מאסר בפועל ולהטיל עליו מאסר בפועל בהתאם למתחם, מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת וקנס.

בטיעוניה שם דגש על חומרת המעשים ולפגיעה הקשה במתלוננת, לתמיכה בטענותיו הפנה לפסקי דין שונים בהם נקבעה המדיניות לפיה יש לעקור מן השורש את האלימות ולפסקי דין בהם בנסיבות דומות הוטלו עונשים של 21,24,30,36 חודשי מאסר בפועל.

5. הסנגור הגיש קובץ טיעונים בכתב (חלק מס/1) טען באריכות בעל פה וחמשה ימים לאחר שהסתיים הדיון והתיק נקבע לשימוע גזר דין, הגיש "טיעונים לעונש מטעם הנאשם" ללא בקשה מוקדמת מהנימוק ש"פרוטוקול בית משפט לא משקף נכונה" את דבריו. למרות שפרוטוקול בית משפט משקף בדיוק את מה שנאמר, התרתי הגשת הטיעונים הנוספים ואתייחס גם לאמור בהם, איפשרתי למאשימה להביע עמדתה בנושא והיא בחרה שלא לעשות דבר.

לטענת ההגנה מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 0 ל-6 חודשי מאסר וביקשה משיקולי רחמים להסתפק במקרה זה במאסר מותנה ביחד עם קנס ופיצוי למתלוננת. לחלופין ביקשה לאמץ את עמדת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש של חצי שנת מאסר אותו יבצע במסגרת עבודות שירות.

הסנגורים איבחנו את פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה והוסיפו כי אי לקיחת אחריות לא צריכה לפגוע בנאשם. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגישו את העובדה כי הנאשם הלך לתומו, ומולו התרחשה הנהיגה הפראית של רוכבי הקטנוע וכי התנהגות הנאשם הייתה רק בתגובה לתחושה שבאו לדרוס אותו. הוא היה לטענתם במצוקה, בסכנה מידית והשתמש בבקבוק כי הוא היה לו ביד וזו הייתה תגובה אינסטינקטיבית. הנאשם ביצע עבירה חמורה אלא שהנסיבות נכפו עליו. לטענת הסנגורים נהג הקטנוע ביצע עבירה חמורה מהעבירה שביצע הנאשם. עוד טענו לזכות הנאשם בהתחשב בנסיבות חייו של הנאשם, משפחתו, אופיו הטוב, תרומתו לחברה, גילו הצעיר ותכלית הענישה. הנאשם היה חייל למופת והוא עומד להתחתן בקרוב. עוד טענו כי בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה אין את מי להרתיע ומכאן שאין לתת משקל כל שהוא לשאלת ההרתעה.

לתמיכה בטענותיהם הפנו הסנגורים ל-14 פסקי דין שונים בהם הוטל עונש של חצי שנת מאסר לביצוע בעבודות

שירות, למעט מקרה אחד בו העונש היה 9 חודשי מאסר בפועל.

בתום הטיעונים בחר הנאשם שלא לנצל את זכותו לומר את המלה האחרונה ולא אמר דבר.

בטיעונים שהוגשו לאחר הדיון חזרו הסנגורים על חלק מהטיעונים תוך הוספת פרטים, העלו טענה כי יש להתחשב בגילו של הנאשם שמעמדו הוא של בגיר צעיר ומשמעות ענישת קטינים, עוד התווספה טענה כי נזקי הפגיעה לא הוכחו והועלו טענות חדשות בקשר לנסיבות חייו לפני גיוסו ובמהלך שירותו הצבאי.

דיון

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

מתחם העונש ההולם

6. במהלכו של אירוע אחד גרם הנאשם לחבלה חמורה באמצעות נשק קר, הוא חבל במצחה של המתלוננת באמצעות בקבוק זכוכית והורשע בהתאם בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שהעונש המרבי הקבוע בגינה בחוק עומד על 14 שנות מאסר.

במעשיו פגע הנאשם פגיעה חמורה בערכים חברתיים שונים, הביטחון האישי, שלמות גופו של אדם, כבוד האדם וחרותו והגנה על שלום הציבור.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת והראויה במקרים של התנהגות אלימה דומה ובמקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות אפנה לע"פ 7475/14 קבהא נגד מדינת ישראל (25.12.2014), באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בעקבות מפגש אקראי ברחוב בין המתלונן לבין הנאשם שהביא לוויכוח בקשר לעקיפת רכב, הנאשם לקח כלי עבודה ממתכת וחבט בפניו של המתלונן, בית המשפט המחוזי קבע מתחם שבין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט העליון העמיד עונשו של המערער רק על 20 חודשי מאסר בפועל בהתחשב בשיהוי של כשנתיים וחצי שחלפו ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת כתב האישום (שלא מתקיים במקרה שלפניי) וכך קבע בית המשפט העליון:

"בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג וברח".

ברע"פ 3655/13 עמרם נגד מדינת ישראל (20.11.2014)(להלן-ענין עמרם) התברר עניינו של נאשם אשר במהלך ויכוח אקראי וללא תכנון מוקדם שבר בקבוק על צווארו של המתלונן ולאחר מכן דקר אותו באמצעותו. בהמלצת שירות המבחן גזר בית המשפט השלום עונש של 6 חודשי מאסר לביצוע עבודות שירות, ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל והנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של הנאשם להפחתה בעונש וכך קבע:

"ממכלול הפסיקה עולה כי העונש של ביצוע עבודות שירות מקל מדי...העבירה בה הורשע המבקש, בנסיבות ביצועה, היא עבירה חמורה. על העונש בגינה לבטא את שאת הנפש הרבה של החברה ממעשי אלימות מכוערים כאלה, הנעשים בליבה של עיר...שיקול נוסף, בעל משקל רב, הוא הפגיעה במתלונן. על בית המשפט לשוות לנגד עיניו אף את קורבן העבירה. קשה להלום מצב בו אדם התוקף את חברו ודוקר אותו אינו מרצה עונש מאסר מאחורי סורג וברית, בעוד חברו נושא על גופו יום יום מזכרת עוון בדמות צלקת על פניו, באורך של כעשרה סנטימטרים. תוצאת המעשה היא רכיב רלבנטי לעונש בעבירה הנדונה. בל נשכח כי מצוות המחוקק, על פי סעיף 40ט לחוק העונשין, היא לשקול ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה לא רק את הנזק שנגרם מביצוע העבירה (סעיף קטן (4)), אלא אף את "הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה" (סעיף קטן (3)).

ברע"פ 759/16 ג'בארין נגד מדינת ישראל (13.6.2016)(להלן-ענין ג'בארין) התברר עניינו של נאשם שתקף את שכנו באמצעות חפץ קשה (מפתח שבדי), המערער ללא עבר פלילי הודה וביקש לקבל טיפול. שירות המבחן המליץ על מאסר בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שבין 18 ל-36 חודשי מאסר והטיל על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל (בין השאר בשל שיהוי בהגשת כתב האישום). בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם אלימות החותרת תחת זכותו של אדם לשלמות גופו...וכן על הצורך להרתיע את הפונים לפתרון סכסוכים בכוח הזרוע באמצעות השתת עונשים הולמים ומשמעותיים. זאת במטרה להעביר את המסר כי החברה אינה סובלנית להתנהגויות מסוג זה".

ולסיום אפנה לע"פ 379/15 לוי נגד מדינת ישראל (26.7.2015) באותו מקרה הטיח הנאשם בקבוק בירה בפניו של המתלונן במהלך ויכוח, הנאשם בן 57 הודה במיוחס לו. בית משפט המחוזי קבע מתחם שבין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל ודן את הנאשם ל-30 חודשים בפועל, ערעור של אותו נאשם נדחה וכך נקבע:

"גם אם נכון היה לקבוע את הרף התחתון של מתחם הענישה נמוך יותר, סבורתני כי העונש שנגזר על המערער הוא עונש סביר וראוי...ראוי להדגיש כי החבטה בפניו של אדם אחר באמצעות בקבוק זכוכית מלא בחציו עלולה לגרום לחבלה חמורה מן הסוג שאכן נגרמה למתלונן, ואף לחבלות חמורות בהרבה - מסוג החבלות הנגרמות באמצעות סכין. זאת משום שבעצם מעשה החבטה באמצעות בקבוק זכוכית ריק למחצה, טמון החשש שמא תתנפץ הזכוכית באופן השקול לחבלה באמצעות חפץ חד כדוגמת סכין, ובפרט כאשר פעולת הניפוף מתרחשת בקרבת אזור גופני רגיש. בית משפט קמא עמד על חומרה יתרה זו בציינו כי הטחת הבקבוק בפניו של המתלונן הייתה עלולה לגרום לו לנזק חמור ובלתי הפיך. מעין בגזרי דין

בנסיבות של חבלה חמורה באמצעות בקבוק זכוכית, עולה כי ניתן בהם עונש מאסר דומה או חמור ביחס לזה שנגזר על המערער".

7. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק) הן נקבעו בהכרעת הדין ואלהן אתייחס להלן תוך הדגשה כי לא אתייחס לנסיבות או לטענות עובדתיות שלא הוכחו. בסיכומי הסנגורים שזורים טענות שאינן חלק מהקביעות שקבעתי ולעיתים טענות מנוגדות לקביעות אלו.

בטיעוניהם מתעלמים הסנגורים מהעובדה כי הדיון בעדויות הסתיים, ציטוט מעדות זו או אחרת שלא אומץ בהכרעת הדין כפי שעולה מטיעוני ההגנה משקלו אפס. כך למשל בעמוד 3 לטיעונים שהוגשו לאחר הדיון ואשר נראה כמו לקוח מעמוד הסיכומים שלפני הכרעת הדין נטען כי בית משפט שוכנע "שרכבי האופנוע הם הגורם לאירוע" טענה לא נכונה הסותרת את הכרעת הדין. אמנם זו הייתה גרסת הנאשם אך גרסתו נדחתה על ידי ההגורם היחידי לחבלה החמורה שנגרמה למתלוננת הוא הנאשם.

המפגש בין הנאשם לבין רוכבי הקטנוע היה מקרי. הנאשם צעד לתומו על הכביש כשבידו בקבוק בירה. נהג הקטנוע נהג נהיגה פראית התקרב אל הנאשם וחלף על פניו מבלי לפגוע בו, עשה סיבוב פרסה וחזר לכיוונו. הנאשם לא היה בסכנה בעת שחלפו לידו ולא היה בסכנה לאחר מכן ולכן גם לא נדרש לבצע דבר. בתגובה להתנהגות נהג הקטנוע הטיח הנאשם לעבר נוסעיו את בקבוק הבירה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם הוא נזק חמור מאוד עד כדי פגיעה בחיי אדם. הטחת חפץ קשיח לעבר נהג קטנוע ונוסעיו בזמן נסיעה עלולה לגרום לתאונת דרכים, איבוד שליטה על הרכב ונפילה ממנו.

בעמוד 6 סעיף ב לטיעוני הנאשם שהוגשו לאחר הדיון נטען כי "נזקי הפגיעה לא הוכחו", גם הפעם תוך התעלמות מהכרעת הדין. אשוב ואפנה לקביעות שנקבעו בהכרעת הדין, מיד לאחר האירוע ביום 26.9.2014 אושפזה המתלוננת בבית חולים (ראו מסמכים ת/12, ת/15, ת/16) בדיקה הראתה כי למתלוננת נגרם שבר דחיסה מרוסק של העצם הפרונטלי בגולגולת, שברים מרוסקים של הסינוס הפרונטלי עם מעורבות של הקיר האחורי וזאת בנוסף לחתך גדול במצח באורך כ-5 ס"מ שנתפר. היא נותחה כדי לאטום את הבסיס הקדמי של הגולגולת עקב שבר דחוס שנגרם לה בסינוס הקדמי, לאחר התאוששות איטית היא שוחררה ביום 13.10.2014 כשכבר אז היא סבלה מאובדן חוש הטעם והריח וטשטוש ראייה בעין ימין (ת/18).

המתלוננת הגיעה לחדר המיון שוב ביום 4.11.2014 טופלה ושוחררה באותו יום (ת/17). בתאריך 16.12.2014 הגיעה המתלוננת בשלישית למיון עקב כאבי ראש וחולשה בפלג גוף שמאל לאחר סדרה של בדיקות היא שוחררה לביתה (ת/17).

בתאריך 23.12.2014 היא אושפזה בשל דליפה מהאף לתאי הגולגולת, למתלוננת היו כאבי ראש עזים היא נותחה שוב על ידי רופא אף אוזן גרון טופלה בסטרואידים ושוחררה לביתה ביום 6.1.2015 (ת/14).

בתאריך 9.1.2015 אושפזה המתלוננת בשל דלף מהאף שמקורו בחבלת הראש היא שוחררה ביום 4.2.2015 (ת/13), הובהר בעת שחרורה כי היא נזקקת להחזרת שתל עצם במצח בטווח של 3-6 חודשים.

שבועיים לאחר שחרורה מבית חולים, אושפזה שוב ביום 16.2.2015 מתוך מגמה לשפר את איטום השבר בבסיס הגולגולת (ת/12), לאחר טיפול היא שוחררה ביום 18.2.2015.

סה"כ עברה המתלוננת 4 ניתוחים, 3 בגולגולת ואחד באף (עמוד 15 לפרוטוקול שורה 11). המתלוננת טרם חזרה לאיתנה היא העידה בשלב הטיעונים לעונש סיפרה כי מצבה מבחינה פיסית ונפשית עדיין לא טוב. היא עדיין סובלת מבעיית ראייה בעין ימין, כאבים חזקים ובחילות.

לא ניתן לדעת מהו היו הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, מאחר והנאשם בחר שלא לומר אמת לאורך כל הדרך, להמציא גרסאות ולשנותן, הכל כמפורט בהכרעת הדין. אין מחלוקת כי קדמה לזריקת הבקבוק על ידי הנאשם נהיגתו הפרועה של נהג הקטנוע שהתקרב אל הנאשם מבלי לפגוע בו. הנאשם לא היה בסכנה אבל אולי נעלב או שכבודו נפגע מכך שהקטנוע ועליו נהג ושתי רוכבות התקרב אליו יתר על המידה, אפנה לאמירת הנאשם שצוטטה בהכרעת הדין "אף אחד לא ידרוס אותי".

הנאשם יליד 1.11.1995 היה כבן 19 במועד ביצוע העבירה, כבן 21.5 היום ויש לתת ביטוי בעת קביעת המתחם גם ליכולתו להבין את אשר הוא עושה בשל גילו.

8. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

9. לאחר בחינת טענות הצדדים, תסקיר שירות המבחן ונסיבות ביצוע העבירה לא מצאתי כל הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם. חשוב להדגיש כי גם על פי תסקיר שירות המבחן לא עומדת על הפרק שאלת שיקום. קצין המבחן התרשם כי הנאשם בחר בעמדה קרבנית, הוא גילה היעדר מוכנות לבדוק את התנהגותו ומידת אחריותו ולכן אין בפניי המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן, בהעדר טיפול מוצע על ידי גורם מקצועי כמו שירות המבחן לא ניתן לשקול סיכויי שיקום.

הסנגורים בטיעוניהם מסכימים כי שירות המבחן לא ממליץ על שיקום אלא שהם מבקשים לאפשר לנאשם להשתקם בכוחות עצמו ואני תוהה הכיצד יכול הנאשם לשקם את עצמו כשהוא סבור שלא נפל מתום במעשיו ומהם כישוריו המקצועיים של הנאשם שיאפשרו לו "לשקם את עצמו", בקשה זו נדחית על הסף.

שירות המבחן הביע עמדתו לעניין העונש והמליץ בין השאר על מאסר שיבוצע בעבודות שירות, לא משום שמאסר בפועל יגרום לנאשם נזק מיוחד אלא משום שדי בכך כדי להרתיע את הנאשם ולהציב לו גבולות.

משקבעתי את גבולות מתחם העונש ההולם ובהעדר תכנית שיקום או מצב רפואי חריג אין בסיס בחוק לסטות ממנו, ולכן לא ניתן לאמץ את עמדת שירות המבחן אשר שיקוליו לעניין העונש שונים וצרים יותר.

כלל מושרש הוא כי אין חפיפה בין שיקוליו של שירות המבחן לבין שיקולי בית המשפט. בעת גזירת הדין יש לשקול בראש ובראשונה את עקרון ההלימה ובכלל זה את הפגיעה הקשה שפגע הנאשם בנפגעת העבירה וחובה להתחשב גם בה כשיקול מרכזי בענישה.

אשוב ואפנה לעניין ג'בארין הנ"ל בו המליץ שירות המבחן המלצה דומה, באותו מקרה הנאשם הודה וביקש טיפול, המלצת שירות המבחן נדחתה על ידי בית המשפט וכך נקבע:

"הלכה היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן בבחינת "כזה ראה וקדש", ובמקרה דנן קבע בית המשפט המחוזי, ובצדק, כי אין לאמץ את המלצתו שכן היא חורגת באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם ואינה מביאה בחשבון שיקולים של גמול והרתעת הרבים, אליהם מחויב בית המשפט בגזירת הדין".

הסנגורים ייחסו חשיבות רבה לעובדה כי הנאשם פעל בתגובה להתנהגות רוכבי הקטנוע, טענה זו אינה מקובלת עליי ואיני סבור כי יש לראות בה הצדקה להשלכת הבקבוק. הקטנוע לא פגע בנאשם בסיבוב הראשון ולא הייתה הצדקה כי הנאשם "יעניש" את רוכביו בדרך של פגיעה בהם באמצעות בקבוק. הנאשם לא היה צריך לעשות שימוש בבקבוק ככלי נשק בשום שלב.

עוד אבהיר כי הנאשם לא אמר אמת במשטרה ובבית המשפט, הוא כפר במיוחד לו והעלה גרסאות שונות כך שלא ניתן לדעת מה הרגיש הנאשם בזמן האירוע לכן השערות הסנגורים עד כדי טענה מרומזת להגנה עצמית וצורך (ראו החלק הראשון של הטיעונים הכתובים 1/ס), הן השערות וטענות שאין להם בסיס בקביעות העובדתיות בהכרעת הדין.

על פי העדויות ובניגוד לנטען על ידי הסנגורים הנאשם לא היה "בסכנה מידית" הוא לא היה בסכנה כלל והנסיבות גם "לא נכפו עליו" כטענתם.

גם אם הייתי מניח כי הנאשם חשש מפגיעה שיפגע בו הקטנוע לאחר שנסע בשנית לעברו הפתרון הפשוט לאותו חשש היה לעלות על המדרכה או להיכנס בין שני רכבים. הנאשם ראה את הקטנוע עושה סיבוב וחוזר לכיוונו והיה לו מספיק זמן לכלכל את צעדיו ולהימנע מקרבה כל שהיא אליו, אלא שהנאשם רצה הפעם את המגע הוא חיכה שהקטנוע יתקרב אליו ואז השליך לעבר נוסעיו בקבוק זכוכית קשיח שהביא בסופו של יום לתוצאה כה קשה.

גם הטענה שהועלתה לראשונה בטיעוניו לעונש לפיה מדובר בתגובה אינסטינקטיבית, אינה מתיישבת עם העובדות, הנאשם החזיק בקבוק ולכל היותר אם פעל ללא חשיבה, הבקבוק היה נשמת מידו ונופל לרגליו. הנאשם הרים את היד, הניף את הבקבוק כיוון לעבר רוכבי הקטנוע והשליך את הבקבוק שגם פגע במתלוננת, מדובר בהתנהגות שקולה ומחושבת.

הסנגורים הפנו בין השאר לסעיף 17 להכרעת הדין לפיו סיפר הנאשם לאחד מחבריו כי ניסו לדרוס אותו והוא פעל משום ש"אף אחד לא ידרוס אותי". בפועל הנאשם לא נפגע מהתקרבות הקטנוע אליו בפעם הראשונה ומדבריו משתמע המניע, רצון לפגוע במי שניסה לדרוס אותו קודם לכן, כטענתו.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א' לחוק), הנאשם צעיר ואין לי ספק כי עונש של מאסר בפועל בגיל כזה יפגע בו. בטיעוני הסנגור שהוגשו לאחר הדיון יש הפנייה לע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל בעניין התחשבות בבגיר צעיר, אפנה בעניין זה לע"פ 8487/15 פלוני נגד מדינת ישראל (8.11.2016):

"ראוי להדגיש כי אמנם בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013), אליו הפנה המערער, נקבע כי יש מקום להתייחס במסגרת שיקולי הענישה לייחודיותה של קבוצת ה"בגירים הצעירים". עם זאת, בפסיקה מאוחרת יותר הוטעם כי השיקולים בדבר גילו של הנאשם מוצאים את ביטויים במסגרת השיקולים המותווים בחוק, כגון יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, לרבות בשל גילו (סעיף 40ט(א)(6) ו-7), הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו (סעיף 40א(1)); וכן בשיקולי השיקום (סעיף 40ד(א)). בהתאם, נפסק כי יש לבחון שיקולים אלה בכל מקרה של נאשם "בגיר צעיר" לגופו של המקרה".

ראו גם ע"פ 308/16 נאטור נגד מדינת ישראל (7.11.2016):

"בית משפט זה הכיר באפשרות להקל בעונשם של בגירים צעירים במסגרת שיקולי הענישה הקבועים בסימן א'1 לפרק ו לחוק העונשין, זאת בהינתן תנאים ייחודיים המתקיימים בנאשם המשתייך לקבוצה זו, לרבות גילו של הנאשם, התפתחותו, בשלותו והפוטנציאל השיקומי שלו... אין משמעות ההכרה בקטיגורית הבגירים הצעירים כי בכל מקרה תהיה הקלה בעונש - על בית המשפט לבחון בכל מקרה לגופו האם, ובאיזו מידה, מתקיימים המשתנים השונים המצדיקים הקלה כזאת".

10. אתחשב בעת קביעת העונש המתאים בגילו של הנאשם ויכולתו להבין את חומרת מעשיו ולא אמצה עימו את הדין.

כחלק מהמסמכים (ס/1) הוגש סיכום מידע רפואי בקשר לסבו של הנאשם (כבן 74) (מטעמי צנעת הפרט לא אפרט את תוכנו) ומסמך "הפנייה כללית" מיום 19.2.2017 בקשר לאביו של הנאשם לפיו הוא עצוב מאוד דואג לנאשם וסובל עקב כך ממצבי חרדה והפרעות שינה. אני משוכנע כי כל בני משפחתו של הנאשם דואגים לו ואוהבים אותו ואתייחס לפגיעה בהם בעת קביעת העונש.

הנאשם לא נטל אחריות של הנאשם על מעשיו וגם לא הודה במיוחד לו. כפי שצינתי לעיל הוא גם לא רצה לומר דבר בתום הטיעונים לעונש. העובדה שהנאשם ניהל את המשפט לא תפעל לחובתו.

הסנגורים השקיעו מאמצים להראות את התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, שני עדי האופי מטעם הנאשם שיבחו את התנדבותו לצופי אש בשנת 2011 בעת שהיה בן 16, הממליצים השונים דיברו בשבחו. לא מצאתי בכל אותן המלצות נתונים מיוחדים המצדיקים הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם.

-לנאשם הרשעה אחת לאחר ביצוע העבירה, הרשעה בבית דין צבאי מיום 13.5.2015 לפיה לאורך תקופה בת כשלושה חודשים השתמש הנאשם בסמים לצורך שימוש עצמי. בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובעובדה כי רק ביום 7.10.2014 השתחרר הנאשם ממעצרו בתיק שלפניי, אני סבור כי גם הרשעה זו מראה כי לא מדובר באדם בעל אורח חיים נורמטיבי כפי שניסו לציירו הממליצים השונים (1/ס) ועדי האופי.

11. בהתחשב ברמת האלימות החמורה בחברתנו והתנהגותו האלימה של הנאשם הספציפי אני סבור שיש צורך במקרה זה בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת וכי יש סיכוי של ממש כי העונש המתאים יביא להרתעתו ולהרתעת הרבים.

הסנגור שמגלגל את כל האחריות אל רוכבי הקטנוע תהה כיצד הרתעה תועיל במקרה זה והתשובה נמצאת בהתנהגות הנאשם. מפגש אקראי ברחוב הביא לחוסר שביעות רצונו של הנאשם מהתנהגותו של אחר, הפתרון שבחר הנאשם הפיכת חפץ תמים-בקבוק בירה שהיה בידו, לנשק קר ופגיעה קשה בפניה של המתלוננת באמצעותו. על פי תסקיר שירות המבחן שהסנגורים מבקשים לאמצו (כבקשה חלופית) נדרשת במקרה זה הרתעה גם לדעת אנשי המקצוע, הנאשם בחר בעמדה קרבנית וסרב לבדוק את חלקו ומידת אחריותו.

[לא נעלמה מעיני ההערכה של קצין המבחן כי הסיכון לחזרה על התנהגות אלימה הינו נמוך למרות שהוא מבסס אותה על ביטויי חרטה שמבטא הנאשם, ביטויי חרטה המנוגד לתוכנו של אותו תסקיר ואין לו ביטוי בעדותו הנאשם בבית משפט ואפילו לא בהזדמנות שניתנה לו לומר את המילה האחרונה, אניח כי הסיכון העתידי נמוך].

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- 22 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו הימים בהם שהה במעצר מיום 27.9.2014 ועד 7.10.2014.
- 4 חודשי מאסר על תנאי הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות שהיא עוון ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- 8 חודשי מאסר על תנאי הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות שהיא פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 1.6.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.
- על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

עד להתייצבות הנאשם לתחילת מאסרו ימשיכו לחול תנאי שחרורו ובנוסף אני מוציא צו לעיכוב יציאתו מהארץ.

· פיצוי- המתלוננת נפגעת קשה ממעשיו של הנאשם (ראו התמונות ת/11, נ/7) וגם היום היא טרם חזרה לתפקוד מלא, היא עברה סדרת ניתוחים וצפויה לטיפולים רפואיים נוספים הכול כמתואר בהכרעת הדין.

אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת (עדת תביעה מספר 1) פיצוי בסכום של 80,000 ש"ח. הפיצוי יופקד במזכירות בית משפט עד לא יאוחר מיום 1.1.2018 ויועבר למתלוננת, המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום. המתלוננת תהיה רשאית לתבוע בהליך משפטי נפרד פיצוי נוסף על מלוא נזקיה.

בהתחשב בתקופת המאסר ופסיקת הפיצוי לא אחייב הנאשם לשלם קנס למרות שגם על פי טיעוני הסנגורים יש להטיל קנס במקרה זה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ז, 14 מאי 2017, בנוכחות ב"כ המאשימה נג'ואה סלימאן, הסנגורים עו"ד ברדוגו, עו"ד שלוש, ועו"ד אלדר כהן והנאשם בעצמו.